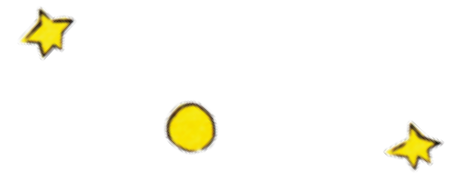

Antoan de Sent-Egziperi

Mali princ

sa akvarelima
autora

Preveo sa francuskog
Flavio Rigonat

izdavaštvo
vulkan

Verujem da je za
odlazak iskoristio
seobu ptica.

Leonu Vertu

Molim decu da mi oprostite što sam ovu knjigu posvetio odrasloj osobi. Postoji jedan ozbiljan razlog: ta odrasla osoba je najbolji prijatelj koga imam na svetu. Postoji i drugi razlog: ona sve može da razume, čak i knjige za decu. Postoji i treći razlog: ta odrasla osoba živi u Francuskoj, ona je gladna i njoj je zima. Potrebno je da je neko uteši. Ako svi ti razlozi nisu dovoljni, rado ću posvetiti ovu knjigu detetu koje je ta odrasla osoba nekad bila. Svi odrasli su prethodno bili deca. (Ali se malo njih toga seća). Zato ispravljam moju posvetu:

Leonu Vertu kada je bio mali dečak

1.

poglavlje

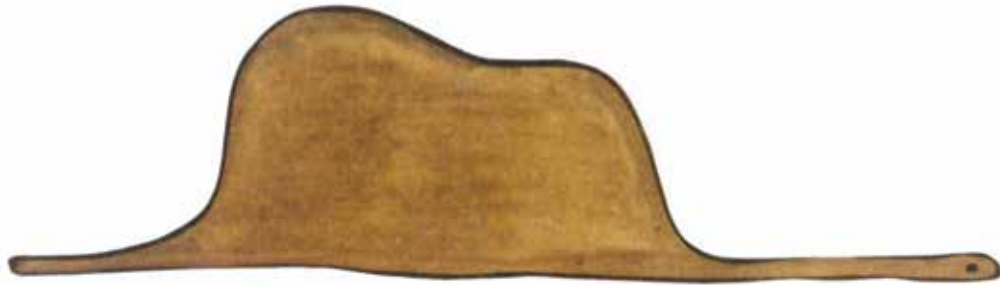
Jednom, kada mi je bilo šest godina, video sam čudesnu sliku u nekoj knjizi o prašumi. Knjiga se zvala „Istinite priče“. Slika je predstavljala zmijskog cara koji se sprema da proguta neku zver. Evo kako je izgledao taj crtež.

Antoan de Sent-Egziperi

U knjizi je pisalo: „Zmijski car guta svoj plen bez žvakanja. Posle toga ne može da mrdne, i spava šest meseci dok ga ne svari“.

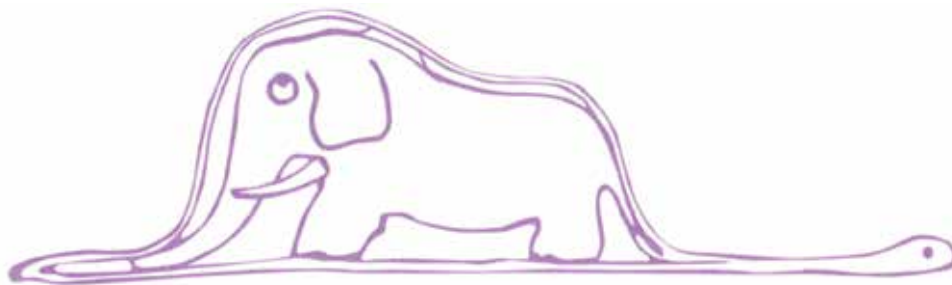
Tada sam mnogo razmišljao o avanturama u džungli, pa sam uspeo da olovkom u boji nacrtam moj prvi crtež. Moj crtež broj 1. Ovako je izgledao:

Pokazivao sam moje remek-delo odraslima i pitao ih da li se plaše mog crteža.

„Zašto bismo se plašili šešira?“, odgovarali su mi.

Ali moj crtež nije predstavljao šešir. On je predstavljao zmijskog cara koji vari slona. Zato sam nacrtao zmijskog cara iznutra, da bi odrasli mogli da shvate. Njima su uvek potrebna neka objašnjenja. Moj crtež broj 2 izgledao je ovako:

Odrasli su mi dali savet da se okanim crtanja zmijskog cara spolja ili iznutra, i da se posvetim geografiji, istoriji, računanju i gramatici. Tako sam u šestoj godini odustao od blistave slikarske karijere. Bio sam obeshra-bren neuspehom mog crteža broj 1 i crteža broj 2. Odrasli nikad ništa ne shvataju sami, a decu zamara da im sve uvek ponovo objašnjavaju.

Morao sam, eto, da izaberem neko drugo zanimanje, pa sam naučio da upravljam avionom. Leteo sam svuda po svetu. Geografija mi je, istina, mnogo pomogla. Umeo sam, na prvi pogled, da razlikujem Kinu od Ari-zone. A to je veoma korisno ako čovek zaluta noću.

I tako sam, tokom života, upoznao mnoge ozbiljne ljude. Dugo sam ži-veo među odraslima. Video sam ih sasvim izbliza. To nije bitno popravilo moje mišljenje o njima.

Kada bih sreo nekog ko mi se činio malo bistriji, proveravao sam ga mojim crtežom broj 1, koji sam uvek čuvao. Hteo sam da saznam da li ga taj odrasli zaista razume. Ali odgovor je uvek bio isti: „To je šešir“. Tada ne bih pričao o zmijskim carevima, ni o prašumama, ni o zvezdama. Na-šao bih neku temu koja je njemu bliska. Govorio bih mu o bridžu, golfu, politici i kravatama. Onda bi on bio veoma zadovoljan što je upoznao tako razumnog čoveka.

2.

~~~~~

poglavlje

Živeo sam tako sam, bez ikoga s kim bih mogao iskreno da popričam, sve dok mi se, pre šest godina, nije desila nezgoda u pustinji Sahari. Nešto se polomilo u motoru aviona. Nisam imao ni mehaničara ni putnike, pa sam morao sam da obavim tu tešku popravku. Za mene je to bilo pitanje života ili smrti. Vode za piće imao sam jedva za osam dana.

Prve večeri zaspao sam tako na pesku, hiljadu milja daleko od najbližeg naselja. Bio sam usamljeniji od brodolomnika na splavu usred okeana. Zato možete zamisliti moje iznenađenje kada me u zoru probudio neki čudan glasić. Izgovorio je:

- Molim vas... nacrtaj mi ovcu!
- A!